

ЦАРЕГРАДСКИ ВѢСТНИКЪ

Годишна цѣна:

110 гр. за въ Цареградъ; 130 гр. за по
вонъ и въ Одесса на бѣлици, а на
книги 150 гр. — Отъ Одесса за въ
всички-те мѣста въ Россіа плащася въ
година-та за пресылка-та на руска-та
поща 2 карбовны.

№ 152.

Издава сѣ всѣка суббота.

Подписка ся пріема въ Типографіа-та ни
у Болгарскій Метохъ. Въ Одесса у Его
благородія Николая Христофоровича Па-
лаузова. Въ Москва въ Редакцій Жур-
нала Москвитинна. Въ Букурещъ у
Г-на Проконія Валаноглу. Въ Ибраила у
Г-на Миханла Поповича.

ОТЪ РЕДАКЦІА-ТА.

Виждатъ сега веке наши-те читате-
ли колико попеченіе и трудове полагаме за да
направиме любопытенъ, колко-то е възможно,
единъ нашъ Вѣстникъ, и да ги благодариме
съ избранно-то негово многополезно содержа-
ніе, и ради това, надѣвамеся, наши-те спомо-
ществователи да ся умножатъ. Между тѣмъ
молиме оныя отъ наши-те спомоществова-
тели, на кои-то подписка-та ся свѣршуша съ
истекуща-та година 1853 съ време да ны из-
вѣстятъ нхно-то благодареніе че ще получа-
ватъ и за напредъ вѣстникъ за да ся поведиме
и мы щото повреда да не ны ся случи. Молиме и
оныя, кои-то не ся платили спомоществованіе-
то си, да ны го испратятъ на чиста монета
гр. 130 или на книги 150.

Въ начало-то на пова-та година ще вмѣ-
стиме имена-та толко на стары-те, колко-то и
на новы-те спомоществователи, какго и на о-
ныя, кои-то престанаха да взематъ, за да по-
кажемъ кому въ сердце-то ревность-та умира
и кому ся вооживлява.

ВАТРЕШНИ НОВИНЫ.

ЦАРЕГРАДЪ.

Слѣдующе-то слово, кое-то вмѣстено во
официална-та парижска газета, каза ся отъ
Французскій-атъ въ Цареградъ посланикъ
Вараге д' Иліе кога-то излѣзе предъ Н. И. В.
Султанъ-атъ и му представи повѣрителны-те
неговы писма.

Ваше Величество!

Считамся за благополученъ да представи
на Ваше Величество повѣрителны-те писма на
Н. И. В. Августѣйшаго моего Государя, кон-

ПОДАИСТНИКЪ.

Б Е Р О Н Ъ

и л и

Б О Ж І Я П Р О М Ы С Л Ъ.

(Продолженіе. Видъ № 151).

— Еще една думъ, Госпожо, рѣкъ Паве-
лъ; мой-а Господаръ знае дѣто Жакобъ Ро-
вусть е въ Венеція, и дѣто вчера тя виждалъ;
увѣренъ е, че ще упазимъ тайность-тх на
сичка-та тѣзи работа, какво-то ся обрече; при
сичко това желеае днесъ да ся раствори врата-
та на кѣща-та ти за Тинторета.

— Послушвамъ на заповѣдь-та му; но не
могъ ли да ся надѣвамъ баримъ че Жакобъ
не ще ся изложи на умраза-та му?

— Жакобъ Ровустъ е человекъ опасенъ
ионакъ е, има въ Венеція много пріатели и

то мя рекомандуватъ като посланикъ при В
Порта.

Въ трудни-те обстоятелства презъ кои-
то премина оттоманско-то правителство, счи-
тамеся за благополученъ зашто ся избрахъ отъ
Н. В. Императора Наполеона за да подновя
камъ Н. И. В. Султанъ-атъ подтверденіе-то на
пріятелство-то му.

Франція е най стара-та и най странна-та
отъ интереси между союзницы-те на В. Порта.
Нейна-та искренность е безсумниѣна.

Франція не ся страхува отъ бой-атъ:
Вѣрна на посолство-то си, кое-то самый Им-
ператоръ Наполеонъ объяви, Франція иска миръ-
атъ; но иска го проченъ, искрененъ, честенъ,
колко-то за себе, толко и за союзницы-те си;
за тая цѣль Н. В. Императоръ Наполеонъ со-
гласно со силва-та негова союзница Царица-
та на Велика-та Британія, испрати негова-та
флота на Востокъ, и увѣряющися на повторе-
мы-те утвержденія Петербурскаго Кабинета,
надѣвася че подбуденна-та между В. Порта и
Россія распря, може да ся уравни; че времен-
но-то това смущеніе, кое-то изведе на свѣтъ
вопросъ-атъ на цѣлость-та на Отто-
манска-та Имперія, ще утврди още повече ед-
на независимость, весьма многоцѣнна на всичка
Европа, и нужна за сохраніе-то на всемирный-
амъ миръ.

Н. И. В. Султанъ-атъ може да тури осно-
ваніе че Н. В. Императоръ Наполеонъ, кой-то
презрядно познава нужди-те, чувства-та и до-
столюбіе-то на Франція, ще подаде, за тая
цѣль, негова-та на Н. В. Султанъ-атъ, подпор-
ка, и мысля че самъ тука Вѣрный-атъ превод-
чикъ на воля-та му, като вы давамъ негово-то
за това подтверденіе.

Восползующися отъ тойзи случай, из-
ражавамъ камъ Ваше Величество жарко-то же-
ланіе, кое-то имамъ за да подѣйствувамъ со
всѣ-те мои силы за сохраніе-то на стары-те

почитатели, щото страшенъ е да ся покажи
срѣщу Г-на Азолина. Той заради това ще
пріеме срѣщу му, колко-то предзапазванія и-
зыска бодрость-та.

И като поклонилъ главъ на Маріета, о-
ставилъ ѿ побледиѣлъ и нечувственихъ, като
Болванъ, и излѣзълъ.

— Едвамъ превървѣлъ десять крачки въ
пѣтя, видѣлъ человекъ да иди срѣщу му за-
хласнатъ въ тѣжновиты размышленіе; той
былъ Жакобъ Ровустъ.

— Добра срѣща! пошунналъ Павелъ. Ето
человѣка кого-то търсѣж; Божія-та промысль
ми го проводи.

Запрѣлъ се на средъ пѣтя, обвился въ
мандія-та си, и чакалъ живописца. Той на-
ближилъ до него малко крачки, и Павелъ, ка-
то ся исправилъ открылъ си главъ-тх, и рѣкъ
му дързновенно:

— Имамъ честь да говорѣ съ славнаго Тин-
торета.

— Азъ съмъ наистиннъ Тинторетъ, отгово-
рилъ Жакобъ, и изглѣдвалъ отъ глава до
кракъ този, що му распречилъ на пѣтя, за
какво ти съмъ?

пріятелски сходства, кои-то Франція е имала
отъ старо време съ В. Порта, и полагамъ
предъ нозѣ-те Вашего Величества глубоки-те
мои почитанія.

Преди нѣколко дни посланицы-те фран-
цузскій и англійскій получили скороходны пи-
сма отъ Парижъ и отъ Лондонъ, и споредъ
тыя писма, какго казватъ, рѣшилося да излѣ-
затъ, вчера петакъ, за Черно-то море отъ Бо-
сфоръ-атъ една французска ескадра, составляема
отъ три голѣмы паракходны фрегаты, и единъ
ленейный корабль; отъ двѣ англійски паракходны
фрегаты и два други голѣмы линейны корабли;
и отъ четыры турски паракходны фрегаты.

Увѣряватъ че въ вторникъ вечеръ-та
пріели и посланицы-те австрійскій и пруссій-
скій скороходны писма отъ нхны-те прави-
телства, относящися на това рѣшеніе.

Французскій-атъ вѣстникъ, Журналъ
де Коостантинополь, описува как-
то слѣдува случаи-те, кои-то станали на Ка-
лафатъ, Свищовъ и Мачинъ, за кои-то споме-
нахме въ предный нашъ листъ:

Двѣ компаніи отъ правилны войски и
почти 150 души конницы были ся испроводи-
ли съ 400 колія за да ги натоварятъ съ сѣно,
на разны села 6 часа далечъ, за конѣ-те на
Царски-те войски, кои-то ся намѣрвали въ
крѣпосты-те на Калафатъ. Кога-то тыя колія,
съ сѣно натоварены, ся врѣщали, до 400 ду-
ши казацы конницы срѣщнали ги и искали да
имъ присѣчатъ путь-атъ. Солейманъ бей, пол-
ковникъ отъ конницы-те на царска-та стража,
кой-то водилъ двѣ-те компаніи, отклѣлил нуж-
но едно количество отъ человекъ и съ тѣхъ
направилъ колія-та въ путь-атъ си да влѣ-
затъ, и послѣ, съ друга-та негова войска, о-
тишелъ противъ казацы-те и тамо станало
силно сраженіе; и като казацы-те са ся от-

— За добро-то ти, Господине мой, возвра-
нявамъ тя да не заминувашъ по нанататакъ,
защото на пусто ще ся трудимъ.

Жакобъ заминѣлъ безъ да въспрїеме да
му отговори, и чукналъ врата-та на Маріета.

Малко прозорче ся отворило, върху вра-
та-та почти завчасъ, и лице-то на Гіанета ся
показало.

— Увы, Г-не Жакобе, рѣкла стара-та слу-
жанка; не можешъ да влѣзешъ, защото имамъ
уреченъ заповѣдь отъ господарка-та си да не
ти отварямъ.

— Маріета дала тѣзи заповѣдь! какво зна-
чи това Боже мой?

— Е! Мати Богородице! и кой може да
проумѣе, какво ся случва въ тѣзи кѣща? зло-
щастіе-то влѣзе въ нея, и на синца ны на-
падна, ето явно-то; колко-то за изясненіе на
работы-тѣ.

— Тебе молю, прикѣсналъ Жакобъ, кажи
на Маріета, дѣто съмъ азъ, и че треба безъ
друго да ѿговорѣж.

— Невъзможно, Господине, повтарямъ ти
го, уреченна е заповѣдь-та на Господарка-та ми.

теглили и ся гонили отъ царски-те войски, върнали са ся на мѣсто-то си, защото време-то было приминало. Въ това сраженіе турски-те войски не имали осѣнь трима умрѣли, четири наранени и загубили три коня; а казацы-те имали 10 умрѣли и 15 наранени. Полковникъ-аъ Солейманъ бей отличился былъ въ това сраженіе и доларалъ всѣ-те ко-ля на Калафатъ.

Кдинъ отъ запіетя-та, содруженъ отъ двамина арабаджин, отишелъ, казва истый вѣ-стникъ, въ островъ-аъ, сръщо свинцовъ, да сѣче древа за стража-та того града, и тамо до 15 души казацы ся были скрили, и ся хвърлили верху тѣхъ. Тойзи запіе побѣг-налъ на Свинцовъ и казалъ това нѣщо на пол-ковникъ-аъ Али-Даверъ-бей, кой-то абіе ми-налъ съ 50 пени свинцовцы на островъ-аъ и ся сражилъ съ една компанія отъ казацы, коя-то тамо ся нахождала. Въ това сраженіе ка-зацы-те имали доволно убиты и ся распрже-ли, а пакъ турски-те войски никого не загуби-ли, и завели съ тѣхъ четири души каза-цы и нѣколко пушки.

Отъ писма, кои-то, Омеръ паша, руме-лійскій главный военачалникъ, испратилъ въ Цариградъ, научавамеся, казва Ж. де К. че нѣкои ладии, кои-то топове носятъ, и нѣкои параходы дошли да ударятъ турски-те табии близъ Мачинъ и Исакча. Въ тойзи случай тур-ски-те войски мужественно ги приели и накарали ги да ся оттеглятъ, послѣ като имъ потопи-ли двѣ отъ тѣхъ ладии и повредили параходъ-аъ. Въ двѣ-те тѣхъ сръщанія, Русски-те вой-ски были три пути повече отъ Турски-те, казва истый вѣстникъ.

Истый Вѣстникъ пише че, споредъ нѣ-кои извѣстія, кои-то въ Цариградъ дошли, Князь Горчаковъ собиралъ отъ нѣколко вре-ме въ Малка Влахія, подъ управленіе-то на военачалника Даненбарга, едно военно тѣло, составляемо отъ 25,000 души за да направя голѣмо едно удареніе противъ турски-те въ Калафатъ войски кадѣ начало Января, зацо-то зима-та много уекнала по тѣхъ страны.

Омеръ паша като ся научилъ за това намѣреніе, испроводилъ на Калафатъ Ах-медъ паша съ нужны-те направленія за тамъ управляющій-аъ Исмаилъ паша. Ако русси-те положатъ въ дѣйствіе нхно-то намѣреніе, Омеръ паша взелъ всѣ-те нужны мѣрки за да ги приеме въ Калафатъ и по всички-те стра-ны надъ Дунава.

— Е, сега? Г-не Ровусте, рѣкълъ единъ гласъ отзадъ му; излѣгахъ ли тя като ти рѣ-кохъ че напусто ще ся трудить?

Живописецъ-а ся обърналъ и видѣлъ Па-вла, отпавилъ право къмъ него, и рѣкълъ:

— Защото познавашъ толкосъ добръ рабо-ты-тѣ кои-то гледатъ на мене, защото искашъ безъ друго да ся намѣсвашъ на работы-тѣ ми, не треба да ми отричашъ отъ да ми откри-еши тайнж-тж, кой-то мя обиколява, и заради кой-то напусто ся мжж да разумѣж истинж-тж.

— Познавамъ много работы, наистинж, вър-ху нѣкой подлогъ, кой-то ти вредува много, но не ми струва да ти го казвамъ.

— Немашъ правдж, началниче мой, рѣкълъ Жакобъ и стрѣлилъ очи върху лице-то на младия; защото това е само-то средство, чрезъ кое-то може да ся прости преступле-ніе-то ти.

— Може бы, отговорилъ Павелъ, да нѣмамъ правдж, ако быхъ искалъ, или ако искамъ да ся прости; но по злощастіе малко мя е грыжа.

— Дѣто ще ся рече? попыталъ Ровустъ и приближавалъ Павла.

— Дѣто ще ся рече че шаръ-а на облекло-

Ж. де К. казва че извѣстія много важны отъ Персія въ Цариградъ дошли. Извѣстіе до-шло Тебрисъ че Россія проводила на чрез-вычайно посолство Г-на Канникова, управите-ля на дипломатическа-та въ Тифлисъ Канце-лярія, съ одного военачалника, одного колоне-ла, и съ други нѣкои лица всы до 14 души. Това посолство тржгнало отъ Тифлисъ и от-хождало, чрезъ Тебрисъ, за Тегеранъ.

На 5 Декемврія (н) представители-те на четиры-те велики сили у Виенна собрахася на совѣтъ и като единодушно размыслиха на-правиха и подписаха ново едно начертаніе за помиреніе-то на Турція и Россія. То-ва начертаніе ся испрати тука и както извѣстихме въ предиущій нашъ листъ, пред-ложиха на В. Порта, кой-то послѣ зрѣло раз-мышленіе удбри го, и подтверди го чрезъ ед-на Фетва отъ Шехъ-юл-Исляма,

За това ново помирително начертаніе прочитаме въ французскій-аъ Вѣстникъ Мониторъ както слѣдува:

“Казахме на 17 миналаго Мая че ако побуденный-аъ въ Цариградъ отъ Князя Мен-шикова вопросъ причини нѣкои сметенія, тѣхъ да станатъ политически единъ воспросъ, въ кого-то други-те сили, кои-то са подписа-ли трактатъ-аъ на 14 юлія 1841, щѣха да ся намѣрятъ уплетени както и Франція. Рабо-ты-те упривада прореченія-та ны; взаимно-то обязаніе, кое-то, споредъ наше-то мнѣніе, об-щитѣ ползи и почитаніе-то камъ исты-те на-чала на велики-те кабинеты изискуваха, е сдѣлано едно нѣщо.

“Тѣсно-то соединеніе на Императорово-то правителство съ Британско-то Нейно Ве-личество, успокоило уже бѣше духове-те; но останаха нѣкои сумнѣнія за положеніе-то, кое-то щѣха да взематъ други-те сили въ начало на бой-аъ, кого-то тѣ испитахася искрен-но да приварятъ, но накого-то зрѣлице-то, ра-ди иста-та трудность на работы-те, можеше да ся продолжи.

Императорово-то убо правителство взе най голѣмы-те попеченія за да отдалечи тая опасность, и да стегне обязанность-та на ев-ропейски-те ползи. Искренна-та тая политика сполучи цѣль-та си.

“Дерзость бы было за да имаме восточ-ный-аъ вопросъ като рѣшенъ; трѣба же да го гледаме като че ще премине разны още образы; но явно-то согласіе, кое-то Австрія и Пруссія направиха съ Франція и Англія до-вольно е за да укроти отъ тукъ нататакъ не-спокойствія-та, кои-то смутиха отъ десять мѣ-сецы насамъ Европа. Истинна-та опасность на

то грозенъ го намирамъ, че перо-то на шап-ка-та ти вижда ми ся упърпано, и че твърдѣ не ся надѣвамъ, ако твой-а ножъ е остъръ, колко-то мой-а.

— Туй можемъ да го испытаме сега, ако обичашъ.

— Защото благодаряшъ ся да искашъ мой разумъ, отговорилъ Павелъ, ще ти ся поможъ да оставишъ да живѣж до тѣзи вечеръ, ако туй не тя докача никакъ.

— Нека довечера, Господине.

— Намѣрвашъ мя на камары-тѣ. Защото тѣ-зи сцена ся случвала въ нжъ многолюденъ, прилучилися и много свѣдѣтели; и защото Павелъ, въ думы-тѣ, кои-то изговорилъ на Жакоба, былъ издигналъ гласа си, щото го чули на около сички-тѣ; въ малко време на по много-то мѣста на града знаели, че Тин-тиретъ въ сжца-та вечеръ щѣлъ да излѣзе на дуель.

Като ся смръкнали, Павелъ отишелъ въ Азолиновы-тѣ палаты.

— Какво направи, Цезаре, попыталъ го, ка-то видѣлъ отпредъ си Азолинъ, каквы извѣ-стія ми носишъ?

положеніе-то на работы-те, бѣше да не бо-сили-те да ся раздѣлятъ на два лагера. Той-сгсахъ ся махна.

“Исты-те предложенія, исты-те желанія воодушевляватъ Франція, Англія, Австрія и Пруссія и подписанъ единъ про-то-колъ на 5 истаго мѣсеца въ собраніе-то кое-то присуствуваха представители-те четиры-те велики сили, показва общи-те нх-ни ршенія.

“Возстановленіе-то на миръ-аъ между Россія и В. Порта подъ честны за двѣ-страны условія; сохраненіе-то на цѣлостъ-на земля-та на Оттоманска-та держава, и коя-то независимо-то существованіе, въ пре-писаны-те нему отъ трактаты-те предѣлы быде едно отъ существителны-те условія европейско-го равновѣсія; „такава е двойна-та цѣль, коя-то четиры-те сили си предлагатъ согласно да слѣдувать.

“Когда-то на време ся покаже че на-стоящій бой на никой случай не може да при-чини нѣкое промѣненіе на притяжаніе-то, ко-то време-то во востокъ е посвятило, попри-щето-то негово совѣмъ ще ся ограничи; тѣ-кимъ образомъ бываема-та между Петербур-скій кабинетъ и В. Порта распря ще дойдъ-както ся надѣваме, въ предѣлы, кои-то ще у-простятъ на европейска-та дипломатія по по-ложително да подѣйствува, и да възстано-въ взаимно-то нейно обязаніе, здравъ единъ миръ между Россія и Оттоманска-та Имперія.

Вѣстникъ Отечество казва слѣдующе-то за истый-аъ предметъ:

Вѣрное е че Франція, Англія, Австрія и Пруссія са сега согласны за мѣрки-те, кои-трѣба да употребятъ за да кончатъ Турецка-та распря. Кои предложенія соглас-но направятъ на воюющы-те страны за да введатъ на погужденіе? не знаеме, и беспо-лезно мыслиме да е, да испытуваме оныя, кои-то разны Вѣстницы полагають. Колко-то на-насъ, важно-то е согласіе-то на четиры-те силы, тожество-то на нхны-те намѣренія общо-то на нхны-те трудове. Франція, Англія, Австрія и Пруссія ся соединиха за да мыслятъ миръ-аъ да възстановятъ, и тѣ с-вразумиха за мѣрки-те, кои-то ще ускорятъ благополучно-то това слѣдствіе: Това е, ко-то, споредъ общо-то мнѣніе видися да е истина, и това е важно-то.

Трѣба ли за това да кажиме че всѣ-трудности ще ся махнатъ, че неприятелски-дѣйствія ще престанатъ, че воюющы-те страны абіе ще ся склонятъ на едно погу-деніе, приготвено отъ Дипломатія-та? трѣба

— Твърдѣ добры, Господине мой; най предъ Г-жа Маріета ще дойде утрѣ вечеръ да ся споразумѣй съ ваше благородіе за баща е-

— Нѣмахъ сомнѣніе, рѣкълъ съ Сатанин-ско засмиванье Азолинъ.

И като дръпналъ званаца, показался динъ отъ слуги-тѣ.

— Антоніе, утрѣ вечеръ, тука въ тѣзи ла, искамъ да ся приготви добръ и изобиле-пиръ; вижъ, нищо да не лишашъ.

Слуга-та ся поклонилъ и излѣзълъ.

— Г-не Марате, рѣкълъ тогива Азолинъ познавашъ ли сълбж-тж, дѣто води въ тѣ-зала?

Познавамъ ж, Господине.

— Доло при тѣзи сълба ще чакашъ маса-носящъ на лице-то си, и ще порѣчамъ да те доведжъ тамъ Маріета щомъ доди, за да введешъ въ тѣзи зала.

— Но нема ли да бжде тука пиръ?

— Право право за това. Хубава-та Маріета презрѣ мя горделиво, и азъ искамъ значите-но да си отмъстѣжъ.

— Разумѣвамъ; на мене остава тѣзи грыжа.

— Но рече, че имашъ много извѣстія.

да ся надѣваме. Но като работы-те толико и отъ двѣ-те страны успѣха, като войски-те са една срѣщо друга, трѣба да си представиме многочисленны-те и често непредвидимы-те припятствія, кои-то посредничество-то на силы-те непременно ще срѣщнатъ. Ще слѣдуваме образы-те на состояніе-то, и не искаме да го предвариме. Сега токмо виждаме въ извѣстие-то согласіе, благополучно явленіе за миръ-атъ, и трѣба да чекаме исполненіе-то му.»

Извличаме отъ Вѣстникъ Т а и м с ѣ слѣдующи-те редове за истый предметъ.

«Послѣдны-те тилеграфическія писма отъ Виенна подтверждаютъ извѣстіе-то че положительны и опредѣлительны обѣщанія ся взеха отъ четыры-те посреднически силы за да сохраниятъ земленно-то европейско раздѣленіе и да направятъ миролюбивы предложенія въ Востокъ».

«Тыя предложенія, кои-то са най послѣдны-атъ трудъ на предложенны уговоры предложиха ся отъ Англія и Франція, а не, както по погрѣшка, рѣкоха нѣкои Вѣстники, отъ Виенсий-атъ кабинетъ; но, какви-то и да са, тѣ ся пріяха, безъ колебаніе, отъ Германски-те силы.

«Въ послѣдний петакъ, Пруссійско-то правительство заповѣда на представители-те си въ Лондонъ и Парижъ, да обявятъ, че е готово да содѣйствувать наедно съ западны-те силы за предложенно-то основаніе. На утрѣшния день, Австрійско-то правительство ся склонило, и разговоръ на четыры-те у Виенна силы, извѣстиха на Порта-та основаніе-то верху кое-то четыры-те силы са расположены да направятъ миръ, и ако има нужда съ сила да го получатъ.

«Какви са тыя предложенія не знаеме точно, и трѣба да ся воздерживае заключенія да правиме верху деликатный единъ предметъ; но казватъ че тѣ са такива щото трудно е за да не ся пріематъ, и че уговоры-те ще ся слѣдувать, ако и воюющи-те силы не ся склонятъ да престанатъ неприятельски-те дѣланія.

«Во всякъ случай, можеме да увѣриме че послѣдны-та Виенска Н о т а ся уничтожи. Вѣроятно е че, безъ да прикажатъ условія на Порта-та, ще прикажатъ турско-то правительство да покажи условія-та, за кои-то на миръ ще ся склонятъ, и колко-то повече тыя условія ще са умѣрени, толко повече Султанъ-атъ може да ся надѣва Европа да го подпрѣ.

Прочитае въ Виенскій вѣстникъ Лондъ: Излишно е да повториме че Германски-

те велики сили сохраниха, и отъ какъ ся споченала Турско-Русска-та распря, исто-то поведеніе, кое-то ще сохрани искренный-атъ на миръ-атъ побудитель до толко до колко-то може. Но какво ще стори Наполеонъ III? Е-то работа-га. До сега французскій-атъ Императоръ стоя вѣренъ на негово-то обявленіе «Имперія-та е миръ,» ако и изреченны-те неговы думы не предвидиха че русска войска ще мине рѣка-та Прутъ, и че ще приизмува въ турска-та земля. Ако слѣдува да е пріятель на миръ-атъ, ако военачальникъ-атъ Бараге д'Иліе е орудіе на иста-та политика както и Г-нъ де Лакуръ, тогда Европа ще долженствува за миръ-атъ на избранный-атъ на 2 Декемврія, миръ, кой-то воистина, на голѣма часть, ще ся долженствува на умѣренность-та Императора Наполеона, защото споредъ степенъ-атъ на кого-то работы-те са дошли, Туюлерійскій-атъ кабинетъ, употребява едно вліяніе по голѣмо отъ колко-то е употреблявало отъ време-то Перваго Наполеона.

Императоръ Н и к о л а й испрати слѣдующа-та Импер. заповѣдь отъ 27 9-врія (и) до Князя Горчакова.

«Научаваемся отъ изложенія-та вы че по причина на военно-то обявленіе отъ оттоманска-та Порта противъ Россіи, и на поченваніе-то на неприятельски-те дѣланія отъ страна на Оттоманы-те, Князове-те Щирбей и Гика, бѣха объявили че желаютъ да дадять оставката си отъ правительство-то на Княжества-та Влахія и Молдавія, не рачихме да сяпротивиме на своизвольно-то това нхнх рѣшеніе. Отъдруга страна като ся попечаваме за порядокъ-атъ и благоденствіе-то на едно мѣсто, кое-то ся намѣрва подъ русска-та защита, видѣхме за нужно да опредѣлимъ, споредъ предидущи-те примѣры, особеннаго управителя, подъ титула-та: И з в о н р е д н а г о и п о л н о м о щ н а г о К о м и с а р а и за двѣ-те Княжества, кой-то ще е подчиненъ на верховна-та наша власть.

«Избравши за това главнаго нашего адъютанта Будберга, заповѣдахме му да вземе дѣланіе-то на должности-те си въ Княжества-та. А колко-то ся касае за исполненіе-то на должности-те неговы, на кое-то главна-та цѣль е да сохрани спокойствіе-то, порядокъ-атъ и благоденствіе-то на мѣсто-то, както и да бди щото всы-те исканія на нужды-те на войска-та ны, абіе да ся исполняватъ, военачальникъ-атъ Будбергъ ще ся обхожда споредъ направленія-та ны, кои-то ще му ся дадять по заповѣдь-та ны, и на кои-то копія отъ писма-та ще вы ся сообщатъ.

— Малко едно нѣщо рѣкла Маріета; да земнхъ тѣзи желтицъ и да ми кажишь, ако си чулъ нѣщо за Тинторета.

— Ако съмъ чулъ нѣщо! наистиннхъ Госпожо моя; само заради него сжцаго ся хортува отъ вчера въ Венеція.

— И какво хортува? повторила момата съ растреперенъ гласъ.

— Казватъ, Госпожо, че ся убилъ на дуель; и твърдѣ вѣрно е, защото страный-а онзи Маратъ, съ кого-то ся би, расхожда ся днесъ изъ града, кога-то Тинторетъ не ся появи никакъ вече на никое мѣсто, и въ фамилія-та му не знахтъ еще, какво е станалъ. Истиннхъ е, дѣто лѣжъ-а му не ся намѣри, но

— Твърдѣ добрѣ, това само искахъ да научъ, преслила го Маріета съ плачевенъ гласъ.

И като поврѣвѣла чукала Азолиновы-тѣ врата.

— Една желтица! хортувалъ си корабленика, и гледалъ лѣсналж-тж отъ мѣсечны-тѣ зары златнхъ монетж. Заплата много по голѣма отъ слугуваніе-то. Нека бжде слава на светаго Іоакима, мой светець.

И засмѣхъ послѣдувалъ пжтя си.

Слуга-та, кой-то дошелъ да отвори, за-

«Като вы извѣстывае горны-те, не ны остава освѣтъ да молитствуваме щото новыи на работы-те порядокъ, кой-то временно ще ся останови въ Княжества-та подъ ваше наблюденіе, да отговори на надежда-та ны и попеченіе-то за благоденствіе-то на войска-та ны да ся согласи съ попеченіе-то, кое-то имаме намъ жители-те на Влахія и Молдавія, кои-то ся нахождатъ подъ высоко-то наше покровителство.

РАЗНИ НОВИНЫ.

— Споредъ измирскій вѣстникъ, увѣривася че оттомански-те войски направили голѣмо сраженіе въ Акжска съ руссы-те, и че тин сполучили. Не можеме обаче да речеме, казва той, че това е истина доклѣ не видиме да го подтверждаютъ Вѣстники-те отъ столица-та, защото много лажи ся раздавать.

— Пишатъ въ гречески-те вѣстники че близъ Закинноу потопилися двѣ гречески корабли и единъ турски, кои-то были натоварени съ кукурусъ (мисиръ, царавица.).

— Нѣкой арменокатолицы до 10 души отъ островъ Проти, ходиха и дохождаха отъ тойзи островъ до Цареградъ съ канкъ; а въ оная суббота завари ги голѣма-та буря, която тука ся случи, и потони ги всы-те въ морето щомъ като приближаха островъ-атъ.

— Етемъ паша, взе заповѣдь отъ Н. И. В. Султанъ-атъ за да отиде у Бѣлградъ и сега наскоро ще тржгне.

— Оная суббота, въ понедѣльникъ, въ срѣда и въ четвертокъ, министерскій совѣтъ ся собралъ на В. Порта подъ предсѣдательство-то Великаго Везира.

— Военачальникъ-атъ Бараге д'Иліе, французскій посланникъ ходи въ оная суббота при Ренидъ паша и ся разговорилъ съ верховнаго того чиновника.

— Англійска-та корвета Ферри тржгна по оная среда за Варна да доведе англіискій-атъ консулъ на Дунавски-те Княжества.

— Сега въ недѣля, военачальникъ-атъ Примъ тржгна съ всы-те неговы чиновники за да си отиде на Испанія.

Е р з е р у м ѣ , 7 Декемврія отъ Вѣстникъ Е м п а р с і а л ѣ .

Зима-та ся появява много силно. Турска-та войска, като не може да ходи по натрупаны-те отъ снѣгъ путища, понудена бѣше да ся оттегли въ нейна-та земля за да приизмува. Така Абди-паша вдигна обсажденіе-то на Александрополь, защото немаше голѣма артилерія за да привземе тойзи градъ. Сега

вель Маріета презъ тѣсны пжтеки до подпोजіе-то на една съмба, а той ѣж предалъ въ ржцѣ-тѣ на рыцаръ масконосець, обвитъ въ дълга мантия; той ѣ кимналь да го послѣдува, и искачилъ на напредъ.

Отъ толкови смущенія изнемоцѣла, тя идвамъ имала силж да ся вскачи изъ съмбата; много пжти почувствува да ѣж оставатъ силы-тѣ ѣ, и струвало ѣ ся, че душа-та ѣ ще ся претисни отъ обладающи-те неж бързы нажльванія.

Завчасъ видѣла врата да ся отворятъ на срѣца ѣ, и светлина най светлива ударила въ очи-тѣ ѣ; намѣрилася въсьрьдъ тѣржество отъ много чловѣцы масконосы и облечены въ великолѣпны дрехи. Единъ само былъ съ открыто лице, и той былъ Азолинъ, кой-то непомръднать и съ ржцѣ крѣгосаны, погледналь ѣж съ очи пылы съ жестокость. Като видѣла туй множество, кое-то дошло да ся намѣри по време-то на срама ѣ, Маріета выкинала съ отчаенъ выкъ, скрыла лице-то си въ двѣ-тѣ си ржцѣ, и ся обърнала къмъ водителя си, като да тѣрсила предстательство отъ него.

(Слѣдува.)

— Видѣхъ Іакобъ Ровуста, и ще излѣзиме на дуель (самоборство).

— Извѣстился бѣхъ отъ други, че Тинторетъ щѣлъ тѣзи вечеръ да ся удари съ единымъ странникъ, и лесно проумѣхъ име-то на противника му. Ето, Г-не Цезаре, искамъ да ся научъ ако си добръ чловѣкъ; какво казвашъ за работа-та на тѣзи кесійка?

— Казвамъ че, ако струва колко-то съдържа, има вжтрѣ сто желтицы най малко.

— Твърдѣ добрѣ, иди да си ги причетени въ кжци, и ще ми кажишь подирѣ, ако си позналъ право.

IV.

Десетый-а часъ значилъ часоказъ-а на светаго Марка, кога-то Маріета ся заплѣла предъ Азолиновы-те палаты. Преди да замине разорителны-тѣ врата, задъ кои-то щѣла да остави всичка-та си надежда, дѣвица-та фырлила погледъ около себе си, като че тѣрсила нѣкого. Корабленикъ заминувалъ този часъ малко крачки далечъ отъ нея; чудялся за малко време, най послѣ наелся да приближи.

— На какво можъ да вы возблагодаржъ, Госпожо? рѣкълъ и си отложилъ главж-тж худій чловѣкъ.

БЪЛГАРСКИ ВѢСТИ.

Т е р н о в о , 8 10-врія 1853.

Г-не Издателю Ц. Вѣстника молимъ вы
виѣстете тѣя :

Тука имаме 20 хиляды души отъ Царски-те войски, кои-то са разредены по хани-ща-та и по кѣжия-та на Вароша за да при-зимува-ть. Тѣя войски отъ Тутроканъ по ко-манда-та на Бюлбюль Ахмедъ паша предъ е-динъ мѣсець дойдоха съ 7 голѣмы топа, ха-ванъ топарж называемы, а тѣя дни учекува-ся конница отъ 2000 души составляема да дойде отъ сѣщо-то мѣсто. Днесъ на 7 10-врія всы-те тѣя войски съ 6 топа излѣзоха на Ма-ринополе предъ кои-то ся прогласи ферманъ, кой-то презъ нея ноцъ бѣ на бързо дошелъ. Слѣдъ прочитаніе-то на фермана 21 топъ отъ артилерія-та на войски-те и 42 топа отъ 2-те воздигнати табии изгърмѣха. Лично че този радостный ферманъ е донелъ извѣстіе за при-звеманіе-то на Ахжска отъ Ц. войска.

— На 30 миналій мѣсець прекараха презъ Терново 4 души роби и 3 главы. Тѣ идяха отъ Свищовъ гдѣто быдоха уловены, въ ко-рабъ пребывающъ въ отерѣща-та страна на Дунава, отъ самовольный-атъ въ Свищовъ Ас-керъ. Робы-те както и главы-те отведоха ги за въ Шуменъ на главно-то военно обитали-ще. Вонкашния видъ и облекло-то както и я-зыка имъ показувать да са Сърби и Българи тѣя уловены робы.

— За подозрѣніе неизвѣстно уловенъ е е-динъ челоуѣкъ въ село Ласковецъ, нѣкое да-скалче Никола, като го отгвождаха запѣтиа за Шуменъ до военно-то тамъ началство у-мрѣ, като отиваха, въ Джумаята.

* * * *

ЗАРАДИ ВОСПИТАНІЕ-ТО.

(Продолженіе.)

и кое-то толко малко намѣрило за себе си послѣдователи (да го обычатъ)? какви сред-ства не употреблевахъ тѣ за предивариваніе на юношество-то отъ ослабываніе на тѣло-то и малодушіе-то? новорожденны-те си дѣца кѣпели съ ракия или вино, или съ студена во-да! тургали ги при пушки-те си, като очи-те имъ за благовременно да ся приучаватъ камъ свѣтлина-та имъ, а духъ-атъ камъ неу-страшаваніе-то; още най отъ малки-те имъ години ги упражнявали въ различны тѣломжр-данія; най добры-те имъ увеселяванія бѣха борба-та и припусканіе-то. Отъ кое-то Римля-не-те, до гдѣто поле-то Марсово было пред-метъ на тѣхно-то славолубіе и мѣсто на гла-вны-те имъ упражненія изабавы (ейленджекъ), страшни были за всичкій-атъ свѣтъ, и при-вождали въ страхъ варвары-те съ една само-тяжестъ на оружіе-то си (силяха си)?

Твждѣ желая, като да опредѣли нѣкой, колко надалечъ можать да ся простратъ при-выкновенія-та въ челоуѣка, кои-то спомагатъ на здравіе-то му, якость-та стройность-та и доброта-та на тѣло-то му безъ да ся уцърби доброта-та му душевна, безъ да ся развали нравственность-та, и безъ да стане каменно-сердеченъ.

Хубость-та на лице-то е дарованіе отъ природа-та (на естество-то). Здравіе-то я о-живява, а болѣсть-та я помрачава. Има сред-ства, кои-то увеличавать хубость-та на тѣло-то. Обаче не е возможно да ся не познае че-лоуѣкъ, зацо какво-то хубость-та, тѣж и без-образіе-то (грозотія-та) физическа (тѣлесна) твждѣ много зависять отъ хубость-та и гро-зота-та нравственна. Лице-то е огледало на душа-та. За малцина ишпецы, и твждѣ за малцина е извѣстно това огледало, твждѣ

ся нахожда на Карсъ и на около му,

Писмо отъ Байазидъ отъ 24 9-врія, извѣ-стѣява че едно тѣло составляемо отъ 400 кон-ницы кюрдове, кое-то стоеше близъ Гюл-те-пе, внезапно ся нападна отъ единъ полкъ ка-зацы, и ся обжрало на бѣгъ. Ферикъ-атъ Селимъ паша, като чу това, абіе ся стремилъ верху тѣхъ и ги гонилъ до край Арасъ, при-пасанъ съ сабля-та си и ги развалилъ. Послѣ ся вжрналъ на лагеръ-атъ си, часъ и полови-на далечъ отъ Байазидъ, и тамъ чекалъ да дойдатъ новы силы отъ тука и отъ Карсъ за да отиде до Ериванъ ако и зима-та да е силна. Русси-те немали на Ериванъ освѣтъ ед-на войска отъ 6 — 7 хиляды составляема.

Друго едно писмо отъ Носовъ, 3 теку-щаго, извѣстѣява че него день, турсковоенно тѣло, стояще на Вали-Чаиръ, на русска-та зе-мля, единъ часъ далечъ отъ Ахалчикъ, крово-пролитно ся ударили съ русси-те, кои-то бы-ли многочисленны. Тая военна часть соста-влявалася отъ неправилны войски, и Лива-та Али паша, кой-то я водеше ся наранилъ. Ако Ферикъ-атъ Али-паша, кой-то ся нахождаше съ една военна часть, часть, и половина отъ мѣсто-то на сраженіе-то, бѣше отишелъ на-предъ, русси-те щѣли да пострадаять. Не ся знае още зацо той не ся затече тамъ.

Ш у м е н ъ , 12 Декемврія.

На 8, кадѣ три часа послѣ пладнѣ, Омеръ паша, содруженъ отъ четыры-те военачални-цы, отъ разны чиновницы и два полка конни-цы, излѣзе да посрѣдне Силихъ бей, кой-то по сухо отъ Цареградъ идеше. Всичко-то со-проводженіе, на вращаніе-то въ Шуменъ, за-прѣся предъ голѣма-та врата, гдѣто четоха императорскій-атъ Хатъ съ кого-то Султа-на изявлява негово-то благодареніе камъ мю-ширъ-атъ, както и камъ войска-та, коя-то му-жественно ся би подъ неговы-те заповѣды. Омеръ паша прія отъ Государь-атъ си единъ поклонъ востинну Царски, составляемъ отъ три коня на кои-то хани-те, и особенно ед-но-то, свѣти отъ злато и безцѣнны камены. Паша-та, съ совершенна една дарба, обжрнася камъ чиновницы-те, и рече имъ че е глубоко-признателенъ за това царско благодареніе, че намѣреніе-то му ще е за да ся труди во вси-чкій си животъ да стане по достоенъ; но че негово признателство ся относя и на войско-бійцы-те другари-те неговы, кои-то съ муже-ство-то си и порядокъ-атъ си му придобиха толика честь. Продолженъ единъ гласъ: Живѣ да е Султанъ-атъ, быде конецъ-атъ на той-зи обрядъ.

Салихъ бей сѣди въ домъ-атъ, гдѣто стоеше Генераль Примъ. Той ходи да при-гледа, наедно съ Исманлъ паша, всы-те та-бии, и всы-те военны вещи. Вечеръ-та Омеръ паша го гоцава, и на другій день мюстешаръ-атъ Ахметъ бей го гоцава.

Ферикъ-атъ Рифаатъ паша дойде преди нѣколко дни отъ Софія. Казватъ че той ще ся наименове предсѣдатель на военный-атъ совѣтъ. Мустафа паша прежний предсѣдатель на Д а р ш ю р а въ Цареградъ, и сега частный военачалникъ въ Тутроканъ, учекувае да дой-де тука презъ тѣя дни. Тука студъ-та е силна. Отъ нѣколко дни падна голѣмъ снѣгъ и мразъ-атъ е чрезвычайенъ.

Ч е р н а - Г о р а .

Темишварскій Вѣстникъ извѣстѣява че Петръ Петровичъ, предсѣдатель сената, братъ покойнаго владыка и стрыка нынѣшняго Кня-зя, побѣгналъ отъ Черна-Гора на Катаро нае-дно съ мнозина Черногорски первенцы. Каз-ватъ че нѣкой слуга предсѣдателя издалъ на Князя и му казалъ че въ предсѣдателя домъ уговоривали нѣкон коварства противъ Князя, и че ради това Князь-атъ рѣшилъ да погуби своего стрыка, Петра Петровича, предсѣ-датель-атъ, Георгій Петровича, вгорый-атъ пред-сѣдатель и още нѣкон други. Но они научили това и презъ ноцъ-та побѣгнали.

малцина са способны да четать въ най та-ни-те и едвамъ видны-те сѣнки на лице-то, нескрыти-те свойства на душа-та челоуѣческа съ това, какво-то всякой почти легко можъ да различъ видимы-те рѣзки на добродѣтели-та и погрѣшки-те. Ако бы нѣкой и да пре-восхожда съ хубость-та и стройность-та сущаго Антиноя, сущаго Аполлона Бельве-дарскаго: обаче ако бы душа-та му да не свѣ-ти съ небесна доброта, чистота и непогрѣш-ность, ако бы развращеніе-то да е вкорененъ въ сердце-то му, то напрасно са тѣя небесны дарове. Вѣщи-те на най простъ наблюда-тель ще ся покаже той грозенъ и гнусенъ челоуѣкъ. Така и при первый-атъ погледъ по-грѣшенъ и злѣ челоуѣкъ усѣщаме камъ не-го отвращаніе (гнусимся); обаче въ очи-те, въ всички-те рѣзки на добродѣтельный-атъ кроткій-атъ намираме нѣщо повече, и по до-бро прелѣстно, нещо таково, кое-то ны влечъ съ нѣкой тайна сила, и открыва предъ не-наше-то сѣрдце и ны принуждава да го обы-нимъ и вѣчно обычае. Да повѣруваме, за-що само хубость-та и доброта-та душевна мо-жать да придобыять, истинна хубость, доброты и суща-та сила на тѣло-то. Обаче съ как-во ся спечалювать безцѣнны-те тѣзи нрав-ственны сокровища? съ обработваніе-то на умъ-атъ и просвѣщеніе-то на сердце-то, съ нравственно-то воспитаніе (образование).

Умъ-атъ е най главно-то преимущество (сила, власть, богатство) на челоуѣка, той е най многоцѣнно-то му сокровище, и е тая от-личительна-та му титла, споредъ коя-то е по-ставенъ той по високо отъ вѣчки-те созданія, кои-то правять неизмѣрима верига (син-джиръ) творенія-та на земля-та. Образование-то на кое-то очистиованіе-то толкова повече-трѣба да быде почтенно. Челоуѣкъ може да-расте, да ся укрѣпляетъ и возвышава споредъ мѣрка-та на стараніе-то родительско, кое-то за него ся употреблява. Какво-то тѣло-то не-ше, така равно и умъ-атъ ищетъ свое-то со-ястіе. Сила, буднина (бодрость), и ако е воз-можно така да ся рече — маса-та (купать) и на двѣ-те зависи само отъ доброта-та и изво-биліе-то на това ястіе. Нема сумнѣваніе, за-що развиваніе-то на душевны-те способности на челоуѣка трѣба да ся начнать още отъ най въ малкія му возрастъ (като стане на 3 или 4 години); обаче трѣба, наченваніе-то му отъ пжрвенъ колко е возможно да е легко, и невидно, и да ся воскачува постепенно (по-малко малко). Камъ надлежаче-то, и тѣж да-речеме систематическо обработваніе на умъ-атъ трѣба да ся пристѣпни не по рано, ос-вѣтъ кога-то тѣло-то веке пріеме извѣстна-та якость. Зацото, плодове-те, кои-то скоро зрѣ-ять (втасувать) не са здрави. Мнозина са пре-дадени на суевѣріе, като дѣца-та си колко-то е возможно по рано да ги правять челоуѣцы, сирѣчь още въ дѣтство-то имъ да имъ пре-дадатъ работа-та си, каса-та на торговля-та си, като совершенны челоуѣцы, и съ това безъ време имъ утагчавать главы-те съ хи-ляды безпотребны познанія (ученіе просто). Правять ги на искусны маймуны, добръ изу-чены папагали (що хортувать птичета), и като ся обрадувать на первы-те тѣзи успѣхи оставать ги безъ грижа въ такива години кога-то грыженіе-то и попеченіе-то за тѣхъ е най потребно. Тѣя испервенъ толкова уди-вительны дѣца, по малко малко изгубувать тѣзи удивительность, (похабива-ть). Съ пре-жде временно-то насилваніе загубувать есте-ственна-та сила и таланта на душа-та си, тѣ-ставать совершенно некадѣрни за голѣмы (граждански) работы, и за трудать. По нѣко-га трѣба да воспираме твждѣ силны-те и вы-сокоумны-те дѣца за да увардиме якость-та на умъ-атъ и тѣлесны-те силы.

(Слѣдува.)

ТИПОГРАФІЯ Ц. ВѢСТНИКА.